

Arrest

nr. 70 124 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2011 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 september 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vraagt op 17 juli 2005 een visum kort verblijf (type C) aan. Op 4 oktober 2005 wordt dit visum hem geweigerd.

1.2. Op 10 juli 2006 vraagt verzoeker andermaal een visum kort verblijf (type C) aan. Ook dit visum wordt hem geweigerd.

1.3. Op 14 december 2009 vraagt verzoeker een visum type D (gezinshereniging) aan, in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.4. Op 1 april 2010 vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan het parket van de procureur des Konings advies te verlenen inzake het voormelde huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote.

1.5. Op 21 juni 2011 verleent de procureur des Konings een negatief advies inzake de erkenning van voormeld huwelijk.

1.6. Op 28 juli 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van de afgifte van het visum type D. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Via de Belgische diplomatieke post in Havana een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van D. D. A. Y. {...}, geboren op {...}, van Cubaanse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, G. L. N. L. {...}, geboren op {...}, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 14 6 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- *Mevrouw is van Colombiaanse origine en diende in 1993 een asielaanvraag in. De status van vluchteling werd haar niet toegekend, maar in 2001 werd haar verblijf geregulariseerd op basis van de wet van 22/12/1999. Er bestaat een leeftijdsverschil van 15 jaar tussen de echtgenoten, waarbij mevrouw ouder is. Dit kan, cultureel gezien, sowieso als ongewoon beschouwd worden.*

- *De man heeft reeds familieleden in België: zijn moeder en zijn zus. De zus is op basis van een huwelijk naar België gekomen, de moeder is haar komen bezoeken met een toeristenvisum maar is nooit meer vertrokken.*

- *Mijnheer heeft reeds tweemaal een visum kort verblijf aangevraagd: de eerste keer in 2005 om zijn moeder te bezoeken, de tweede keer in 2006 om zijn zus te bezoeken. Beide aanvragen werden geweigerd (onder andere wegens gevaar op vestiging).*

- *Op de Belgische ambassade in Havana werd een interview afgenomen van de man. Hieruit zijn de volgende elementen gebleken:*

- o Mijnheer verklaart dat hij zijn echtgenote telefonisch leerde kennen in september 2008, maar dat de eerste fysieke ontmoeting pas drie dagen voor het huwelijk plaatsvond. Hij verklaarde dat de beslissing om te huw en na één jaar "relatie" genomen werd.*

- o Het zou zijn zus in België zijn die hen aan elkaar voorgesteld heeft.*

- o Volgens mijnheer is hij op 22/09/2009 in het huwelijk getreden, terwijl dit volgens de akte 30/09/2009 moet zijn. Hij kent dus zijn eigen huwelijksdatum niet*

- o Er zou een klein feestje gehouden zijn ter gelegenheid van het huwelijk.*

- o Mijnheer verklaarde dat zijn huis in Cuba in tweeën gedeeld is en dat zijn tweejarige zoon samen met diens moeder in de andere kant van het huis woont.*

- o Mijnheer kent de familie van zijn echtgenote niet.*

- o Hij weet evenmin hoeveel zij verdient.*

- o Mijnheer stelt dat hij in de toekomst zijn zoon eveneens naar België zal halen.*

Op basis van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzak en het advies te vragen aan de Procureur des Konings in verband met de erkenning van het buitenlandse huwelijk in België.

In zijn schrijven van 21.06.2011 adviseert de Procureur des Konings het huwelijk in kwestie niet te erkennen. Hij verwoordt dit als volgt:

"Het door de man gebrachte en door de vrouw bevestigde verhaal dat zij mekaar hebben leren kennen via een zuster van de man die in Brussel woont, dat zij dan gedurende een jaar met elkaar gecommuniceerd hebben via telefoon en internet, om dan mekaar drie dagen voor het huwelijk fysiek te ontmoeten, sluit uit dat hij de beide huwelijkspartners de intentie kan aanwezig geweest zijn om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, eenvoudig omdat dergelijke intentie niet kan worden opgebouwd binnen de aanwezige relationele gegevens die ten deze het huwelijk voorafgaan. Er is bovendien het, in gangbare man-vrouw verhouding, zeer belangrijke leeftijdsverschil van ouderdom van de vrouw tegenover de man. Er is het uitgesproken belang die de man heeft om zich in België te vestigen, met de aanwezigheid alhier van zijn moeder en zijn zuster.

Er is tenslotte de dubieuze tussenkomst van deze zuster, die de beide partners bij elkaar heeft gebracht: blijkbaar is zij op zoek geweest naar een verblijfsrechtelijk geschikte huwelijkskandidate voor haar broer.

De combinatie van deze verschillende factoren verantwoordt te besluiten dat er minstens in hoofde van de man, maar vermoedelijk ook in hoofde van de vrouw, bij het sluiten van het huwelijk enkel het motief aanwezig is geweest tot het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1 juni 2008;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2.2.a. en 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Tweede middel, genomen uit de schending van artikelen 40 bis en 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2.2.a en 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG in subsidiaire orde meent verzoeker dat de termijn om een antwoord op zijn visumaanvraag niet meer dan 6 maanden mocht overschrijden. Artikel 10.1 van de richtlijn voorziet immers: "1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend. wordt onmiddellijk afgegeven. ". Er werd geen verklaring aan verzoeker afgegeven maar dit verhindert hem niet de termijn van zes maanden in te roepen. Een verwerping van zijn middel op die basis terwijl verzoeker ten rechte de schending van het recht van de Unie inroept. zou immers de beginselen van het Europees Recht schenden. zoals verwoord in het arrest Belgische Staat / DIRECT PARCEL DISTRIBUTION BELGIUM NV van het Europees Hof van Justitie van 28 januari 2010 (meer bepaald §33 tot en met 36). Het is om de wet in overeenstemming met de richtlijn te brengen dat het wetsvoorstel 0443/016 zoals op 26.5.2011 door de Kamer gestemd een termijn van zes maanden voorziet. Als straffe van overschrijding van het visum wordt de toekenning van het visum voorzien. Als gevolg van de rechtstreekse werking van artikel 10.1 van de richtlijn heeft uw Raad reeds de bevoegdheid en zelf het plicht om de bestreden beslissing wegens overtreding van het termijn te vernietigen."

2.1.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Betreffende een tweede middel van de verzoekende partij

In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 2.2.a en 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG.

Verzoeker meent dat de beslissing had moeten worden genomen binnen een termijn van zes maanden overeenkomstig artikel 10.1 van voormelde richtlijn.

De verwerende partij herhaalt (zie repliek op eerste middel) dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 10.1 van voormelde richtlijn, daar deze richtlijn is omgezet in Belgisch recht.

In hoofddoel dient te worden vastgesteld dat voor visumaanvragen op grond van art. 40 van de Vreemdelingenwet geen termijn wordt bepaald waarbinnen de beslissing dient te worden genomen.

De bestreden beslissing werd genomen voor de wet van 22.09.2011 en aldus dient te worden vastgesteld dat er geen termijn gold bij het nemen van de bestreden beslissing.

Ondergeschikt merkt de verwerende partij op dat, overeenkomstig de rechtspraak van de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de termijnen zoals voorzien in artikel 12bis, §2, derde lid, toepasselijk zijn op visumaanvragen ingediend op basis van art. 40bis/40ter.

In zoverre er een termijn zou gelden zoals voorzien in artikel 12bis, §2, derde lid, die ook toepasselijk is op visumaanvragen ingediend op basis van art. 40bis/40ter, benadrukt de verwerende partij dat deze termijn slechts een aanvang kan nemen vanaf het ogenblik dat de visumaanvrager alle bewijzen overeenkomstig artikel 30 van de wet van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie heeft overgemaakt (zie art. 12bis §2, tweede lid). Immers, artikel 12 bis §2, eerste lid bepaalt:

“...”

Terwijl art. 12bis, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 als volgt luidt:

“...”

Nochtans is de termijn van 9 maanden, zoals bepaald in artikel 12 bis, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet gekoppeld aan de voorwaarde omschreven in artikel 12 bis §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Immers artikel 12 bis §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“...”

De in art. 12 bis §2, derde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 opgelegde termijn van 9 maanden is dus nog niet verstreken, vermits deze termijn in casu niet is beginnen lopen. Verweerder heeft immers niet aangetoond dat hij alle bewijzen, omschreven in artikel 12 bis, §2, eerste lid heeft overgemaakt. Onderstaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ondersteunt deze these: “...” (RVV nr. 39.685 d. d. 2 maart 2010,).

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.1.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 december 2009 een visum gezinshereniging (type D) heeft aangevraagd, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 28 juli 2011, en aldus meer dan één jaar en zeven maanden na de aanvraag, beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van de afgifte van het visum.

Verzoeker, die een aanvraag indiende in functie van zijn Belgische echtgenote, valt onder de bepalingen van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet.

2.1.4. In het arrest nr. 128/210 van 4 november 2010 zegt het Grondwettelijk Hof voor recht: “De artikelen 40 tot 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat de wetgever geen termijn heeft vastgesteld binnen welke de bevoegde overheden moeten beslissen over een aanvraag tot gezinshereniging van een niet-EU-burger met een burger van de Unie of een Belg, die wordt ingediend via een Belgische diplomatieke of consulaire Post in het buitenland en doordat hij evenmin heeft vastgesteld welk gevolg moet worden gehecht aan het uitblijven van een beslissing binnen de voorziene termijn.”

Het Grondwettelijk Hof komt tot deze conclusie na volgende overwegingen:

“De artikelen 40 tot 47 van de Vreemdelingenwet werden gewijzigd door de wet van 25 april 2007, waarbij de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van Vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, werd omgezet in Belgisch recht. Volgens artikel 5 van de richtlijn moet een inreisvisum voor familieleden van de burgers van de Unie die een aanvraag tot gezinshereniging indienen zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure worden verleend en krachtens artikel 10 wordt

verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, binnen de zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag vastgesteld door afgifte van een verblijfskaart.

Bij de omzetting van de richtlijn heeft de wetgever in de artikelen 40 tot 47 geen expliciete regeling ingevoerd inzake de termijn die door de overheid zou moeten worden gerespecteerd in het in de verwijzingsbeslissing beoogde geval. Artikel 42, § 1, verleent de Koning de opdracht om, overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen, de voorwaarden en de duur te regelen van het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van de burgers van de Unie en hun familieleden. Het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt echter evenmin een termijn binnen welke over de aanvraag voor gezinshereniging via een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland, moet worden beslist.

Artikel 12bis, § 2, derde tot vijfde lid, van de Vreemdelingenwet houdt voor de betrokken vreemdeling een dubbele waarborg in: enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.

Er bestaat geen redelijke verantwoording voor het ontszeggen van een dergelijke waarborg aan een onderdaan van een derde land die is gehuwd met een EU-onderdaan of met een Belgische onderdaan en die in soortgelijke omstandigheden een aanvraag tot gezinshereniging indient via een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland. De betrokken vreemdeling heeft immers hetzelfde belang bij een tijdige beslissing en de rechtszekerheid gebiedt dat hij eveneens het gevolg kent van het uitblijven van die beslissing."

2.1.5. Het argument van de verwerende partij dat geen termijn gold voor beslissingen inzake visum-aanvragen op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet kan geen afbreuk doen aan de vaststelling van het Grondwettelijk Hof dat de artikelen 40 tot 47 van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden doordat de wetgever geen termijn heeft vastgesteld binnen dewelke de bevoegde overheden moeten beslissen over een aanvraag tot gezinshereniging van een niet-EU-burger met een burger van de Unie of een Belg, die wordt ingediend via een Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

2.1.6. De verwerende partij meent dat de bestreden beslissing genomen werd binnen de behandelings-termijn zoals deze geldt voor familieleden van niet-EU-onderdanen en wijst op artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Het Grondwettelijk Hof overweegt hierover als volgt: "Vermits de wetgever in de artikelen 40 tot 47 van de Vreemdelingenwet geen termijn heeft bepaald binnen welke de overheid moet beslissen over een aanvraag tot gezinshereniging die wordt ingediend via een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in het buitenland, en dus evenmin bepaalt wat het gevolg is wanneer de overheid niet antwoordt binnen de voorziene termijn, zou kunnen worden voorgehouden dat de algemene regeling vervat in artikel 12bis, § 2, derde tot vijfde lid, van die wet van toepassing is. Deze regeling geldt immers voor de personen bedoeld in artikel 10, waartoe onder meer de vreemdelingen behoren wier recht op verblijf wordt erkend door een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit (artikel 10, § 1, 1°). De wetgever is niettemin bij de regeling van de gezinshereniging met de in de artikelen 40 tot 47 van de Vreemdelingenwet bedoelde personen gehouden door het Europees recht, waaronder de onder B.6.1 vermelde richtlijn 2004/38/EG en hij moet voorzien in een regelgeving die coherent is met andere bepalingen uit de Vreemdelingenwet. Volgens artikel 40bis van de Vreemdelingenwet gelden de bepalingen van titel II, hoofdstuk 1, onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie aanspraak zouden kunnen maken. Volgens artikel 42 wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bovendien stelt artikel 40ter dat voor wat de bepalingen van titel II, hoofdstuk 1, betreft, de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen eveneens van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen."

2.1.6. Artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet werd vervangen door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, waarbij de wetgever de Europese richtlijn 2003/86/EG inzake

het recht op gezinshereniging, heeft omgezet in Belgisch recht. Ten aanzien van onderdanen van een derde land die een aanvraag tot gezinshereniging met een andere onderdaan van een derde land indienen, bepaalt artikel 5, lid 4, van die richtlijn dat een beslissing over hun aanvraag zo spoedig mogelijk en, in ieder geval, uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek moet worden genomen, dat die termijn in buitengewone omstandigheden kan worden verlengd en dat de lidstaten tevens moeten bepalen wat het gevolg is van het verstrijken van die termijn. Artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet komt aldus tegemoet aan de verplichtingen opgelegd door de richtlijn.

De artikelen 40 tot 47 van de Vreemdelingenwet werden gewijzigd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, waarbij de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, werd omgezet in Belgisch recht. Volgens artikel 5 van de richtlijn moet een inreisvisum voor familieleden van de burgers van de Unie die een aanvraag tot gezinshereniging indienen zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure worden verleend en krachtens artikel 10 word het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, binnen de zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag vastgesteld door afgifte van een verblijfskaart.

Aangezien de Europese richtlijn 2003/86/EG een termijn van negen maanden bepaalt en de richtlijn 2004/38/EG een termijn van zes maanden, kan niet zonder meer worden gesteld dat de regeling van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet zou moeten worden toegepast in het geval van een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet. De stelling van de verwerende partij kan niet worden gevolgd.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2011 tot weigering van afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER